

Η αίρεση της Κοινωνίας των Πιστών της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού («Σέικερς», για συντομία) γεννήθηκε στα 1747 στην Αγγλία ως παραλλαγή των κουακέρων. Κάποιοι από τους πιστούς δημιούργησαν το σταθερό μανταλάκι, αν και ορισμένοι αντίπαλοί τους επιμένουν ότι το αντέγραψαν από τους ψαράδες που το χρησιμοποιούσαν για το στέγνωμα των ξαρτιών. Το συνήθιζαν και οι τσιγγάνοι στις στάσεις τους. Το σταθερό μανταλάκι ήταν ένα κομμάτι ξύλο με μια σχισμή, μέσα στην οποία εφαρμοζόταν το περασμένο σε σχοινί ύφασμα. Σκέτη ταλαιπωρία! Κάτι ανάλογο υπήρχε και στην αρχαία Αίγυπτο αλλά εκεί το άπλωμα και στέγνωμα ήταν υποχρέωση των δούλων που προτιμούσαν την ταλαιπωρία από την τιμωρία, αν ο αέρας έπαιρνε και σήκωνε το απλωμένο ρούχο.

Το πρώτο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για μανταλάκι απονεμήθηκε στα 1832: Περιγράφεται ως ένα κομμάτι ξύλο αγριοκαρυδιάς, με καμπύλη εγκοπή, που εφαρμόζεται στο απλωμένο ρούχο και βιδώνεται από μια ξύλινη βίδα, ώστε να σφίξει. Οι ελάχιστοι που το χρησιμοποίησαν, είδαν ότι η βίδα προκαλούσε φθορά στα απλωμένα ρούχα.

Ο σωτήρας των νοικοκυρών ονομάζεται Ντέιβιντ Μ. Σμιθ και κατάγεται από το Σπρίνγκφιλντ του Βέρμοντ των ΗΠΑ: Στα 1853, παρουσίασε δυο κομμάτια ξύλου που ενώνονταν στη μέση με μια μεταλλική σούστα. Πίεζε τις πάνω άκρες των δυο ξύλων κι αυτά άνοιγαν σαν στόμα. Τα περνούσε στο απλωμένο σε σχοινί ρούχο και άφηνε τις άκρες. Το ρούχο μαγκωνόταν σαν στα δόντια του κλεισμένου στόματος. Το αληθινό μανταλάκι είχε εφευρεθεί! Όταν τον ρώτησαν πώς το σκέφτηκε, απάντησε με αφέλεια:

«Φυσάει πολύ, εκεί που απλώνει τα ρούχα μας η γυναίκα μου. Ο αέρας τα παίρνει και τα σηκώνει. Κάτι έπρεπε να γίνει με τα μανταλάκια».

Από το 1853 ως σήμερα, έχουν εκδοθεί 146 διπλώματα ευρεσιτεχνίας που βελτιώνουν τη λειτουργικότητα και την εμφάνισή τους. Και το πλαστικό έχει εξοστρακίσει το ξύλινο μανταλάκι.

(Εθνος της Κυριακής, 20.11.2009) (τελευταία επεξεργασία, 24.10.2010)

